

Hoc tu nunc in illo probas.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Et harum quidem rerum facilis est et expedita distinctio. At quicum ioca seria, ut dicitur, quicum arcana, quicum occulta omnia? Quis hoc dicit? Et non ex maxima parte de tota iudicabis? Profectus in exilium Tubulus statim nec respondere ausus; Duo Reges: constructio interrete. Quid, quod homines infima fortuna, nulla spe rerum gerendarum, opifices denique delectantur historia? Bonum validudo: miser morbus.

Tum Piso: Quoniam igitur aliquid omnes, quid Lucius noster? Quid, si reviviscant Platonis illi et deinceps qui eorum auditores fuerunt, et tecum ita loquantur? Nos commodius agimus. Hoc ne statuam quidem dicturam pater aiebat, si loqui posset. Fortasse id optimum, sed ubi illud: Plus semper voluptatis? Ut necesse sit omnium rerum, quae natura vigeant, similem esse finem, non eundem. Res tota, Torquate, non doctorum hominum, velle post mortem epulis celebrari memoriam sui nominis. Nam et a te perfici istam disputationem volo, nec tua mihi oratio longa videri potest. Quid enim me prohiberet Epicureum esse, si probarem, quae ille diceret? Hinc ceteri particulas arripere conati suam quisque videro voluit afferre sententiam.

Itaque ne iustitiam quidem recte quis dixerit per se ipsam optabilem, sed quia iucunditatis vel plurimum afferat. Quem ad modum quis ambulet, sedeat, qui ductus oris, qui vultus in quoque sit? Te ipsum, dignissimum maioribus tuis, voluptasne induxit, ut adolescentulus eriperes P. Qui autem esse poteris, nisi te amor ipse ceperit? Ut id aliis narrare gestiant? Nulla profecto est, quin suam vim retineat a primo ad extremum. Sit ista in Graecorum levitate perversitas, qui maledictis insectantur eos, a quibus de veritate dissentiunt. Haec et tu ita posuisti, et verba vestra sunt. Quid, quod homines infima fortuna, nulla spe rerum gerendarum, opifices denique delectantur historia? Quod non subducta utilitatis ratione effici solet, sed ipsum a se oritur et sua sponte nascitur.

In eo autem voluptas omnium Latine loquentium more ponitur, cum percipitur ea, quae sensum aliquem moveat, iucunditas. Cum autem venissemus in Academiae non sine causa nobilitata spatia, solitudo erat ea, quam volueramus. Facile est hoc cernere in primis puerorum aetatulis. Ut proverbia non nulla veriora sint quam vestra dogmata. Nec tamen ullo modo summum pecudis bonum et hominis idem mihi videri potest. Sed venio ad inconstantiae crimen, ne saepius dicas me aberrare; Quid enim necesse est, tamquam meretricem in matronarum coetum, sic voluptatem in virtutum concilium adducere? Quamquam scripsit artem rhetoricam Cleanthes, Chrysippus etiam, sed sic, ut, si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legere debeat. Cetera illa adhibebat, quibus demptis negat se Epicurus intellegere quid sit bonum. An vero displicuit ea, quae tributa est animi virtutibus tanta praestantia?

Non est ista, inquam, Piso, magna dissensio. Sed residamus, inquit, si placet. Vides igitur te aut ea sumere, quae non concedantur, aut ea, quae etiam concessa te nihil iuvent. Iam quae corporis sunt, ea nec auctoritatem cum animi partibus, comparandam et cognitionem habent faciliorem. Addebat etiam se in legem Voconiam iuratum contra eam facere non audere, nisi aliter amicis videretur. Duae sunt enim res quoque, ne tu verba solum putes. Nihil enim iam habes, quod ad corpus referas; Quasi vero, inquit, perpetua oratio rhetorum solum, non etiam philosophorum sit. Inde igitur, inquit, ordiendum est.

Non est ista, inquam, Piso, magna dissensio.

Rhetorice igitur, inquam, nos mavis quam dialectice disputare? Satis est tibi in te, satis in legibus, satis in mediocribus amicitii praesidii. Sin dicit obscurari quaedam nec apparere, quia valde parva sint, nos quoque

concedimus; Quasi ego id curem, quid ille aiat aut neget. Quis Pullum Numitorium Fregellanum, proditorem, quamquam rei publicae nostrae profuit, non odit? Ut pompa, ludis atque eius modi spectaculis teneantur ob eamque rem vel famem et sitim perferant?

Theophrastus mediocriterne delectat, cum tractat locos ab Aristotele ante tractatos? Age sane, inquam. Non enim, si omnia non sequebatur, idcirco non erat ortus illinc. Et hanc quidem primam exigam a te operam, ut audias me quae a te dicta sunt refellentem. Is ita vivebat, ut nulla tam exquisita posset inveniri voluptas, qua non abundaret. Sed utrum hortandus es nobis, Luci, inquit, an etiam tua sponte propensus es? Sed quot homines, tot sententiae; Sed haec quidem liberius ab eo dicuntur et saepius.

Quem Tiberina descensio festo illo die tanto gaudio affecit, quanto L. Ex quo intellegitur officium medium quiddam esse, quod neque in bonis ponatur neque in contrariis. Longum est enim ad omnia respondere, quae a te dicta sunt. Semper enim ita adsumit aliquid, ut ea, quae prima dederit, non deserat. Summum a vobis bonum voluptas dicitur. Quae quo sunt excelsiores, eo dant clariora indicia naturae.

Quae diligentissime contra Aristonem dicuntur a Chryippo. Nihil enim iam habes, quod ad corpus referas; Nam si +omnino nos+ neglegemus, in Aristonea vitia incidemus et peccata obliviscemurque quae virtuti ipsi principia dederimus; Quo plebiscito decreta a senatu est consuli quaestio Cn. Non ego tecum iam ita iocabor, ut isdem his de rebus, cum L. Illum mallet levares, quo optimum atque humanissimum virum, Cn. Item de contrariis, a quibus ad genera formasque generum venerunt. Quid, si non sensus modo ei sit datus, verum etiam animus hominis?

Omnes enim iucundum motum, quo sensus hilaretur.

Non enim solum Torquatus dixit quid sentiret, sed etiam cur. Eam si varietatem diceres, intellegerem, ut etiam non dicente te intellego; Tum ille: Tu autem cum ipse tantum librorum habeas, quos hic tandem requiris? Bonum negas esse divitias, praeposita tum esse dicis? Illa tamen simplicia, vestra versuta. Quid ergo aliud intellegetur nisi uti ne quae pars naturae neglegatur?

Hoc Hieronymus summum bonum esse dixit.

Polycratem Samium felicem appellabant. Itaque homo in primis ingenuus et gravis, dignus illa familiaritate Scipionis et Laelii, Panaetius, cum ad Q. Octavio fuit, cum illam severitatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Itaque hic ipse iam pridem est reiectus; Quod maxime efficit Theophrasti de beata vita liber, in quo multum admodum fortunae datur. Quod maxime efficit Theophrasti de beata vita liber, in quo multum admodum fortunae datur. Et hi quidem ita non sola virtute finem bonorum contineri putant, ut rebus tamen omnibus virtutem anteponant; Servari enim iustitia nisi a forti viro, nisi a sapiente non potest. Quid enim ab antiquis ex eo genere, quod ad disserendum valet, praetermissum est?

Quis Aristidem non mortuum diligit?

Te enim iudicem aequum puto, modo quae dicat ille bene noris. Nunc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. Summum a vobis bonum voluptas dicitur. His singulis copiose responderi solet, sed quae perspicua sunt longa esse non debent. Ut nemo dubitet, eorum omnia officia quo spectare, quid sequi, quid fugere debeant? Non semper, inquam; Sed tu istuc dixti bene Latine, parum plane. Quis, quaeso, inquit, est, qui quid sit voluptas nesciat, aut qui, quo magis id intellegat, definitionem aliquam desideret?

His singulis copiose responderi solet, sed quae perspicua sunt longa esse non debent. Ratio ista, quam defendis, praecepta, quae didicisti, quae probas, funditus evertunt amicitiam, quamvis eam Epicurus, ut facit, in caelum efferat laudibus. Et hunc idem dico, inquieta sed ad virtutes et ad vitia nihil interesse. Cenasti in vita numquam bene, cum omnia in ista Consumis squilla atque acupensere cum decimano. De malis autem et bonis ab iis animalibus, quae nondum depravata sint, ait optime iudicari. Quas enim kakaw Graeci appellant, vitia malo quam malitias nominare. Quia, si mala sunt, is, qui erit in iis, beatus non erit. Cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria transmisit? Equidem etiam Epicurum, in physicis quidem, Democriteum puto. Negare non possum. Profectus in exilium Tubulus statim nec respondere ausus;

An, si id probas, fieri ita posse negas, ut ii, qui virtutis compotes sint, etiam malis quibusdam affecti beati sint? Atque ut ceteri dicere existimantur melius quam facere, sic hi mihi videntur facere melius quam dicere. Paulum, cum regem Persem captum adduceret, eodem flumine invectionis? Tollenda est atque extrahenda radicitus. Mihi quidem Antiochum, quem audis, satis belle videris attendere. Deinde disputat, quod cuiusque generis animantium statui deceat extremum. Quodsi ipsam honestatem undique perfectam atque absolutam. Tollenda est atque extrahenda radicitus. Sed est forma eius disciplinae, sicut fere ceterarum, triplex: una pars est naturae, bowling disserendi altera, vivendi tertia. Ex quo intellegitur nec intemperantiam propter se esse fugiendam temperantiamque expetendam, non quia voluptates fugiat, sed quia maiores consequatur. Non quam nostram quidem, inquit Pomponius iocans; Sed nunc, quod agimus;

Consequens enim est et post oritur, ut dixi. Ex ea difficultate illae fallaciloquae, ut ait Accius, malitiae natae sunt. Audi, ne longe abeam, moriens quid dicat Epicurus, ut intellegas facta eius cum dictis discrepare: Epicurus Hermarcho salutem. Habent enim et bene longam et satis litigiosam disputationem. Illis videtur, qui illud non dubitant bonum dicere -; Si de re disceptari oportet, nulla mihi tecum, Cato, potest esse dissensio. Quid paulo ante, inquit, dixerim nonne meministi, cum omnis dolor detractus esset, variari, non augeri voluptatem? Quid ergo attinet gloriose loqui, nisi constanter loquere? Quid enim tanto opus est instrumento in optimis artibus comparandis? Sed in rebus apertissimis nimium longi sumus. Qui si ea, quae dicit, ita sentiret, ut verba significant, quid inter eum et vel Pyrrhonem vel Aristonem interesset? Nam et ille apud Trabeam voluptatem animi nimiam laetitiam dicit eandem, quam ille Caecilianus, qui omnibus laetitiis laetum esse se narrat. In parvis enim saepe, qui nihil eorum cogitant, si quando iis ludentes minamur praecipitatos alicunde, extimescunt. Quas enim kakaw Graeci appellant, vitia malo quam malitias nominare. Itaque homo in primis ingenuus et gravis, dignus illa familiaritate Scipionis et Laelii, Panaetius, cum ad Q. Maximus dolor, inquit, brevis est.

Atque hoc dabitis, ut opinor, si modo sit aliquid esse beatum, id oportere totum poni in potestate sapientis. Sin eam, quam Hieronymus, ne fecisset idem, ut voluptatem illam Aristippi in prima commendatione poneret. Nam Pyrrho, Aristo, Erillus iam diu abiecti. Cum id quoque, ut cupiebat, audivisset, evelli iussit eam, qua erat transfixus, hastam. Nunc reliqua videamus, nisi aut ad haec, Cato, dicere aliquid vis aut nos iam longiores sumus. Is cum arderet podagrae doloribus visitassetque hominem Charmides Epicureus perfamiliaris et tristis exiret, Mane, quaeso, inquit, Charmide noster; Nam prius a se poterit quisque discedere quam appetitum earum rerum, quae sibi conducant, amittere. Quae quidem vel cum periculo est quaerenda vobis; Sit ista in Graecorum levitate perversitas, qui maledictis insectantur eos, a quibus de veritate dissentiant. Quarum cum una sit, qua mores conformari putantur, differo eam partem, quae quasi stirps est huius quaestionis. An eum locum libenter invisit, ubi Demosthenes et Aeschines P508 inter se decertare soliti sunt? Pisone in eo gymnasio, quod Ptolomaeum vocatur, unaque nobiscum Q. Rationis enim

perfectio est virtus; Hoc ne statuam quidem dicturam pater aiebat, si loqui posset.

Possumusne ergo in vita summum bonum dicere, cum id ne in cena quidem posse videamur? Dat enim intervalla et relaxat. Ab hoc autem quaedam non melius quam veteres, quaedam omnino relictæ. Gracchum patrem non beatiorem fuisse quam fillum, cum alter stabilire rem publicam studuerit, alter evertere. Nihil opus est exemplis hoc facere longius. Restincta enim sitis stabilitatem voluptatis habet, inquit, illa autem voluptas ipsius restinctionis in motu est. Isto modo ne improbos quidem, si essent boni viri.

Ex eorum enim scriptis et institutis cum omnis doctrina liberalis, omnis historia. Num igitur dubium est, quin, si in re ipsa nihil peccatur a superioribus, verbis illi commodius utantur? Itaque hic ipse iam pridem est reiectus; Quo minus animus a se ipse dissidens secumque discordans gustare partem ullam liquidæ voluptatis et liberæ potest. Inde igitur, inquit, ordiendum est. Unum nescio, quo modo possit, si luxuriosus sit, finitas cupiditates habere. Sic est igitur locutus: Quantus ornatus in Peripateticorum disciplina sit satis est a me, ut brevissime potuit, paulo ante dictum. Illud autem ipsum qui optineri potest, quod dicitis, omnis animi et voluptates et dolores ad corporis voluptates ac dolores pertinere? Scio enim esse quosdam, qui quavis lingua philosophari possint; Minime vero istorum quidem, inquit. In eo autem voluptas omnium Latine loquentium more ponitur, cum percipitur ea, quæ sensum aliquem moveat, iucunditas. Quaero igitur, quo modo hæ tantæ commendationes a natura profectæ subito a sapientia relictæ sint.

Pisone in eo gymnasio, quod Ptolomæum vocatur, unaque nobiscum Q.

Sed et illum, quem nominavi, et ceteros sophistas, ut e Platone intellegi potest, lusos videmus a Socrate. Scio enim esse quosdam, qui quavis lingua philosophari possint; Semper enim ex eo, quod maximas partes continet latissimeque funditur, tota res appellatur. Graecum enim hunc versum nostis omnes-: Suavis laborum est præteritorum memoria. Illa argumenta propria videamus, cur omnia sint paria peccata.

Terram, mihi crede, ea lanx et maria deprimet.

Similiter sensus, cum accessit ad naturam, tuetur illam quidem, sed etiam se tuetur; At enim hic USD799 etiam dolore. Commoda autem et incommoda in eo genere sunt, quæ præposita et reiecta diximus; At quanta conantur! Mundum hunc omnem oppidum esse nostrum! Incendi igitur eos, qui audiunt, vides. Quæ cum ita sint, effectum est nihil esse malum, quod turpe non sit. Nec vero sum nescius esse utilitatem in historia, non modo voluptatem. Virtutis, magnitudinis animi, patientiæ, fortitudinis fomentis dolor mitigari solet. Homines optimi non intellegunt totam rationem everti, si ita res se habeat. Summus dolor plures dies manere non potest? Nec tamen ille erat sapiens quis enim hoc aut quando aut ubi aut unde? Illa sunt similia: hebes acies est cuiquam oculorum, corpore alius senescit; Non minor, inquit, voluptas percipitur ex vilissimis rebus quam ex pretiosissimis. Nihil acciderat ei, quod nollet, nisi quod anulum, quo delectabatur, in mari abiecerat.